

Sygn. akt III CNP 5/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w T.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2020 r.,
na skutek skargi pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 7 listopada 2019 r., sygn. akt I Ca (...)

1) odrzuca skargę;

**2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Pozwana M. M. wystąpiła ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w T. z 24 października 2019 r. w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w T. o eksmisję. Zarzuciła, że do wydania tego orzeczenia doszło z naruszeniem art. 5 k.c. i art. 227 k.p.c.

Skarżąca oświadczyła, że szkoda, którą poniosła w związku z wydaniem zaskarżonego wyroku sprowadza się do pozbawienia jej prawa do lokalu mieszkalnego, w miejsce którego zaproponowano jej lokal niespełniający standardów lokali socjalnych i wynosi 100.000 zł.

Skarżąca nie odniosła się do tego, czy możliwe jest wzruszenie zaskarżonego przez nią wyroku w drodze zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków prawnych, w tym także skargi uregulowanej w art. 89 § 1 ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.).

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa w T. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, jeżeli przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania czy choćby skargi kasacyjnej. W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. źródłem szkody, do naprawienia której zmierza osoba zabiegająca o prejudykat i wnosząca skargę przewidzianą tym przepisem ma być wydanie niezgodnego z prawem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś uchybienia, które sąd miał popełnić w toku postępowania.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez wydanie wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z poglądem ustalonym w orzecznictwie, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

Gdy chodzi o spełnienie powyższej przesłanki dopuszczalności skargi, skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że skutek wydania wyroku z 24 października 2019 r. straciła prawo do lokalu warte 100.000 zł, a zaproponowany jej w miejsce dotychczas zajmowanego lokal socjalny nie spełnia standardów lokalu socjalnego. Tego rodzaju stwierdzenie nie może być uznane za uprawdopodobnienie poniesienia szkody w związku z wydaniem zaskarżonego wyroku. W świetle ustaleń i przedmiotu rozstrzygnięcia w

sprawie, w której zapadł zaskarżony wyrok, trzeba wykluczyć istnienie związku między utraceniem przez pozwaną tytułu do lokalu nr (...) przy ul. W. w T. a wydaniem orzeczenia eksmisyjnego. Pozwana utraciła bowiem tytuł do lokalu już wcześniej, wskutek uchwały wykluczającej ją z grona członków powodowej Spółdzielni, którą pozwana nieskutecznie podważała na drodze sądowej. Orzeczenie o obowiązku wydania powódce lokalu, do którego pozwana utraciła tytuł prawny prowadzi do uzgodnienia stanu faktycznego ze stanem prawnym tego lokalu.

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżąca nie uprawdopodobniła, by przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia jej szkody. Nie uprawdopodobniła też, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków zaskarżenia nie było i pozostaje niemożliwe (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi, a na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 7 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804), zasądził na rzecz powódki koszty postępowania w sprawie wywołanej wniesieniem skargi.

jw